

## เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ วันนี้วันสำคัญ เป็นวันออกพรรษา แต่มันจะไปสำคัญมากกว่าคือวัน  
เข้าพรรษา เวลาวันเข้าพรรษาขึ้นมา เขาหยุดราชการ เขาถวายผ้าอาบน้ำ มันครึกครื้น เวลา  
ออกพรรษามันหงอยเหงาไป ต่างคนต่างต้องแยกพลัดพรากจากกันไป พอออกพรรษาแล้ว

วันนี้วันสำคัญในพระพุทธศาสนา วันออกพรรษา และเป็นวันสำคัญคือวันในหลวง  
รัชกาลที่ ๙ สวรรคตครบ ๓ ปี เรามาทำบุญกุศลๆ ระลึกถึงไป

เวลาเราดูนะ “คิดถึงพ่อ คิดถึงพ่อ” คนทำคุณงามความดี ทุกคนระลึกถึง เวลาระลึกถึง  
นะ เวลาในหลวงท่านเสียชีวิตนะ ไม่ต้องพูดอะไรเลย น้ำตามันไหลกันเอง น้ำตามันไหลทั่ว  
ประเทศเลย ทั่วโลกด้วย นี่เวลาคนดีท่านสิ้นชีวิตของท่านไป ท่านทำประโยชน์ของท่าน บุญ  
กุศลในใจอันนั้นเป็นบุญกุศลในใจอันนั้น

วันนี้วันออกพรรษา ผู้ที่ทำคุณงามความดีเสด็จสวรรคตไปแล้ว ใ้พวกเรายังมีชีวิตอยู่  
นี้ยังต้องตรากตรำต่อไป

เวลาวันเข้าพรรษา วันเข้าพรรษาเราอธิษฐานพรรษากัน จดเหล่า อตบฐี จดทุกอย่าง  
ออกพรรษาแล้วอย่าไปดื่มไปกินมันอีกนะ ในพรรษาเรายังงัดได้ เรายังทำได้เลย ออกพรรษาไป  
แล้วสุขภาพกายจะแข็งแรง สุขภาพจิตจะเข้มแข็งขึ้นมา เพราะมีคุณธรรมๆ ใจ ถ้ามีธรรมในใจ  
ของเรา เราจะทำได้ก็ได้ แต่ถ้าหัวใจมันอ่อนแออะ คาบฐีไว้มันก็แบมือออกไม่ได้ ถ้าแบ  
ออกบฐีมันก็ตกไปหมดนะ นี่พูดถึงว่า จดเหล่า อตบฐี นี่วันออกพรรษา

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ สิ่งที่เป็นวันสำคัญๆ ของท่าน วันสำคัญ  
ของท่านนะ เราฉันอาหารของนางสุชาดา วันนั้นเราถึงซึ่งกิเลสนิพพาน

เวลาท่านจะปรินิพพานไป เราฉันอาหารของนายจุนทะเป็นมือสุดท้าย แล้วท่านก็ปรินิพพานไป

ก่อนที่ฉันอาหารของนางสุชาดามา นั้นนะท่านพยายามชวนชวายเป็นทางกระแสของโลก ในการประพฤติปฏิบัติ เวลาท่านจะสำเร็จของท่าน สำเร็จของท่านในวันวิสาขบูชา เพ็ญเดือน ๖ เพ็ญเดือน ๖ เพราะอะไร นั้นนะเดินมรรค

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ เวลาพระโมคคัลลานะ ๗ วัน ๗ วัน นั้น ๗ วันนั้นเวลาสั่งสอนพระโมคคัลลานะ นั้นนะมรรค คือในใจเรามีกิเลส มีความเห็นผิด แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอบรมสั่งสอนด้วยมรรค พระสารีบุตร ๑๔ วัน พระสารีบุตร ๑๔ วันเพราะมีปัญญามากกว่า

เวลาที่เราประพฤติปฏิบัติ เรามีกิเลสค้นหาความทะยานอยากอยู่นี้ แล้วธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรมโสด มันจะกำราบปราบปรามกิเลสในใจของสัตว์โลก เวลาธรรมะจะปราบปรามกิเลสในหัวใจของสัตว์โลก แล้วธรรมะมันอยู่ที่ไหน ธรรมะมันอยู่ที่ไหน

เวลาธรรมะๆ ศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา ที่เรากระทำกันอยู่นี้ไง ทำทาน ทำ ศีล ภาวนา ทำทานๆ ผู้ที่จิตใจเข้มแข็งขึ้นมาไปวัดไปวาไปถือศีล เวลาไปถือศีล ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันสงบเข้ามาเป็นสัมมาสมาธิ ถ้ามันเกิดปัญญาขึ้นมาเป็นภาวนามยปัญญา นี่ คือมรรค

แต่เวลาเขาเห็นนิมิต เห็นต่างๆ ไฉนที่เห็นต่างๆ คนที่มีกิเลสมันเห็นนะ มันก็เป็นการส่งออก แต่เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะท่านเป็นพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ ความเป็นอรหันต์ มรรคญาณ มรรคญาณที่การประพฤติปฏิบัติ นั้นนะ เป็นมรรค

คนที่มีกิเลส เวลาจะต่อสู้กับกิเลสมันต่อสู้ด้วยมรรค แต่เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปโปรดพุทธมารดา การไปโปรดพุทธมารดา

เทวดา อินทร์ พรหมมีอยู่หรือไม่

เทวดา อินทร์ พรหม วิชชา ๓ บุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกอดีตชาติไปตั้งแต่พระเวสสันดรไป เวลาจุตูปปาตญาณ คนที่ไม่สิ้นกิเลส คนมีกิเลสอยู่มันต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันต้องเกิดต่อหน้าไป อาสวักขยญาณ มรรคอันนี้ มรรคอันนี้ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้ วางธรรมวินัยนี้ไว้

ธรรมวินัยก็คือมรรค ๘ มรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ระลึกชอบ ความชอบ ธรรม การกระทำอันนี้เป็นมรรค แต่ของเราเป็นกิเลสนะ เพราะเราอยากได้

เราอยากได้ ไปวัดขึ้นมาจะทำอย่างนั้นๆ ทำด้วยกิเลสมันก็เป็นกิเลสไปทั้งสิ้นใจ แล้วมันไม่เป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาไง เวลาไม่เป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาแล้วก็ไปโทษไปโทษกรรมอะไร โทษว่าจิตส่งออก หลับหูหลับตา ทำอะไรแล้วไม่ได้ประโยชน์ ทำสิ่งใดไม่ได้

เขาหลับหูหลับตาเพื่อให้จิตใจเขาเข้มแข็งนะ แล้วถ้ามันเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาเขาจะได้ประโยชน์ของเขา

แต่ถ้ามันยังมีกิเลสอยู่นะ มันยังมีกิเลสอยู่ มันยังหลงผิดอยู่ มันก็ไปรับรู้ ไปรู้ไปเห็น นั่นคนที่มีกิเลส

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านไม่มีกิเลส ใจ เวลาท่านไม่มีกิเลส หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเวลาท่านเทศน์ว่า การ เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์

เขาบอกว่า เทวดา อินทร์ พรหมเป็นตัวๆ เลย เป็นวิญญาณมาเลยหรือ

วิญญูสารเองไม่เข้าใจหรือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ วิวิญญูจะ วิวิญญูจะออกจากวิญญูจะไป แล้ววิธีการออกจากวิญญูเห็นไหม

เวลามาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใจ มันมีจริงหรือเปล่า มีจริงหรือเปล่า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า อย่าบอกเลยเทวดามีหรือไม่มี วิธีการที่จะเป็นเทวดา ทำสาธารณประโยชน์ สาธารณประโยชน์ต่างๆ ขึ้นมา ไปเกิดเป็นเทวดา วิธีการทำยังรู้เลย วิธีการจะ

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ

ถ้ามันไม่เหตุ จะเอาผลมาจากไหน มันต้องมีเหตุนะ แล้วเหตุคืออะไรละ

แต่พวกเรายังมีกิเลสตัณหาความทะยานอยากอยู่ไง เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ล้มลุกคลุกคลานไง แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อัครสาวกต่างๆ ท่านสิ้นกิเลส ฉะนั้น สิ่งที่ท่านทำประโยชน์นั้นคือสงเคราะห์ สงเคราะห์โลก การสงเคราะห์สงหา การกระทำ

ผู้ที่อยู่ในวิภวฐานะไง มีวัดที่เขาเอามาเป็นเครื่องมือหาเงินไง เวลาเขาจะหลอกญาติโยมไป พ่อแม่ทุกข์ยาก ต้องมาทำบุญเพื่อพ่อแม่

เวลาพูดถึงพ่อแม่ปู่ย่าตายาย เราเคลิ้มเลยนะ ไปกับเขาหมดเลย

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อทาสีเม อกาสิเมฯ เธออย่าเสียใจ อย่าคร่ำครวญ อย่าร้องไห้ อย่าทุกข์ใจถึงญาติของเราที่สิ้นชีวิตไป ให้ทำคุณงามความดีถึงกัน

อย่างเช่นวันนี้เรามาทำบุญกุศลของเรา เราอุทิศส่วนกุศล อุทิศส่วนกุศลคือความรู้สึก ความเป็นสุขของเรา ความเป็นบุญกุศลของเราให้กับญาติของเรา

ไม่มีหรือ ไม่มีใช่ไหม

นี่ไง แล้วก็บอกว่าเวลาจะเอามาเรียก้องกัน ญาติของคนตกรรอกเวจีต้องทำบุญเท่านั้น จะช่วยจากนรก

ทำบุญกุศล อุทิศส่วนกุศล

เวลาอีกลัทธิหนึ่งกับบอกว่า อุทิศส่วนกุศลไม่ได้บุญ บุญอุทิศกันไม่ได้ ต้องต่างคนต่างทำ

พ่อแม่ทำไมรักลูกได้ ทำไมเราเห็นสังคัมร่มเย็นเป็นสุข ทำไมเรามีน้ำใจไม่ได้ การมีน้ำใจ มันผิดตรงไหน เราอุทิศส่วนกุศลก็เพื่อใคร เราชะลิกถึงพ่อแม่เราผิดหรือ เราชะลิกถึงปู่ย่าตายายของเราผิดตรงไหน เรามีบุญกุศล เราจะอุทิศให้ท่าน มันเป็นบาปเป็นกรรมใช่ไหม

แต่สามะเลเทเมา ไม่เคยสนใจอะไรเลย อันนั้นเป็นบุญหรือ แล้วสิ่งที่กระทำๆ ว่าตัวเองเป็นคนกระทำ ไม่ต้องทำอะไรเลย เราทำของเรา ท่านทำของท่าน มันจะเป็นต่างคนต่างทำ

แล้วจริงหรือ

เอ็งเกิดมาจากไหน เอ็งเกิดมาเอ็งก็มีพ่อแม่แม่นะ เวลาเกิดมา ใครไม่มีบุญไม่มีกรรมจะ  
มาเกิดได้อย่างไร คนที่มีบุญมีกรรมต่อกัน ทุกคนก็อยากจะเกิดจากพ่อแม่ที่ร่ำรวยศรีสุขใช้ไหม  
ทำไมพ่อแม่ที่ร่ำรวยศรีสุขมีลูกมีเต้ายากนะ ใจคนจน คนจนอย่างกับแม่เปิดลูกเปิดเลย เดินเป็น  
แถวเลย

ของเรา มีพระเราอยู่ทางชายแดน เวลาไปนะ แม่เดินนะ แล้วก็เดินเรียงลำดับเลย  
เหมือนเปิดเดินเป็นแถวเลย

คนทุกข์คนจน จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะอยากจะเกิด การเกิดเป็นมนุษย์นี้แสน  
ยาก ถ้าเวลาเกิดเป็นมนุษย์นะ เกิดเป็นอะไรก็ได้ขอให้เกิดเป็นมนุษย์ แล้วเกิดเป็นมนุษย์ที่มี  
สัมมาทิฐินะ เป็นมนุษย์ที่มีสัมมาทิฐิรู้จักบุญคุณพ่อแม่ บุญคุณของแผ่นดิน

เราเกิดมาแล้วเราได้เกิดจากพ่อแม่ขึ้นมา เราต้องมีบุญกุศลร่วมกันมาเราถึงได้มา  
เกิด เวลาเกิดมาแล้วเราจะมีใจ มีความเห็นที่แตกต่างกัน อันนั้นมันเป็นทัศนคติ  
ทัศนคติเขาเรียกว่าพันธุกรรมของจิต

พันธุกรรมของจิต ในการกระทำที่ว่าเวลาบ่มเพาะ พระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์เวลาเวียน  
ว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย เขาทำแต่คุณงามความดีนะ ตัดแต่ง  
พันธุกรรมของจิตให้มันดีขึ้นๆ ต่อไป

พอตัดแต่งพันธุกรรมของจิตมันดีขึ้นมาแล้วมันพัฒนาขึ้น พอพัฒนาขึ้น ใครพูดอะไรสิ่ง  
ที่ไม่ดีไม่งามมันก็ไม่รับรู้ ใครพูดสิ่งที่ดีงามมันก็ส่งเสริม เวลาจิตที่ดีงามมันฟังสิ่งที่ดีงามได้

แต่ถ้าจิตที่มันเลวทรามนะ มันเห็นคนทำคุณงามความดี มันดีเกินหน้าดูได้อย่างไร มัน  
จะมาเด่นเกินหน้าดูได้อย่างไร

นี่ไง เวลาจิตใจมันเลวทรามนะ มันจะทำให้คนอื่นทรามแล้วทรามไปกับมัน

แต่ถ้าคนเขาเป็นคนดี เห็นคนดีแล้วชื่นชมนะ เวลาหลวงตาเวลาท่านสงเสริมสังคมนะ เวลาบ้านไหนทุกข์ไหนร้อน ท่านให้ลูกศิษย์ของท่านไปช่วยเหลือเจือจาน ท่านปิดทองหลังพระ โดยไม่ให้ใครรู้ ไม่ให้ใครรู้เลย

เพราะคุณงามความดี เราทำคุณงามความดีของเราในหัวใจของเรา หัวใจของเราเป็น คุณงามความดีแล้ว ไม่มีใครรู้ถึงหัวใจของเราได้ แต่เขาเห็นแต่กิริยาภายนอกเท่านั้น

คนที่เขาเป็นครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนะ หน้าจากท่านเป็นปกตินะ พระที่ดั่งามคือพระ ธรรมดา พระที่ยังกินข้าว อาบน้ำ นี่พระธรรมดา พระนี้พระดี

ไอ้พระที่อวดอ้างต่างๆ ไฉนเขาเรียกว่าเรียกร้องศรัทธาไทย ศรัทธาไทยคือศรัทธาของเรา คือความรู้สึกของเรา สิทธิของเรา เราจะเอาไปแขวนไว้ให้ใคร เราจะเอาสิทธิ เอาหัวใจของเราไว้ในหัวใจของเรา เห็นไหม แต่เราเชื่อมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในพระสงฆ์ พระสงฆ์ที่เป็นพระสงฆ์ที่ดั่งาม

พระสงฆ์ที่ดั่งาม คุณสิ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านปรารภของท่าน สร้างธรรมทายาทๆ ท่านพยายามสร้างสมบุญญาธิการนะ แล้วท่านก็รับรู้ได้ด้วยว่าพวกเราอ่อนแอ พออ่อนแอ ขึ้นมาท่านก็วางข้อวัตรไว้นะ ข้อวัตรปฏิบัติ สลเลข ๑๓ ให้หมั่น ให้ขยัน การหมั่น การขยันทำ คุณงามความดี มันเป็นวัตรไม่ร้าง

วัตรไม่ร้าง เวลาเข้าไปวัดไปวาที่ไหนก็แล้วแต่ หิ้งน้ำก็สะอาด ศาลาที่น่ารื่นรมย์ ในทางเดินจงกรมวาวแวบเลย ในที่นั่งภาวนา ผู้ทรงศีลก็ภาวนาของท่าน เราไปเห็นแล้วเราชื่นใจ เราชื่นชม

เราไปวัดไหน ไฉโย! วัดนี้ถาวร จ้างบริษัทรับเหมามาทำความสะอาด จ้างเขาทั้งนั้นเลย กูอยากดัง กูอยากใหญ่ แต่กูไม่ทำอะไรเลย แต่มึงเห็นไหมว่ากูทำได้ ทำได้เพราะมีการศึกษา มีการทฤษฎีไง จ้างเอานะ ปลุกสรวงหอยอมเลย สรวงญี่ปุ่นด้วย มีรถกระเช้าไฟฟ้ารับตลอดเลย มีพรหมที่นั่งอีกต่างหาก แล้วกูจะช่วยพ่อช่วยแม่ที่ตกรรกดด้วยนะ

นั่นนะ เขาศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้วบริหารจัดการไง บริหารจัดการขึ้นมา เวลา  
กิเลสมันศึกษาธรรมะแล้วนะ มันเอาไปบิดเบือนเป็นผลประโยชน์ของมันไง แต่พวกเราเป็นเหยื่อ  
พวกเราไปส่งเสริมคนที่เห็นแก่ตัว คนที่คิดแต่ผลประโยชน์ของตนคนเดียว

ไม่เหมือนครูบาอาจารย์เรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนารื้อสัตว์ชนสัตว์  
ท่านแผ่ท่านกระจายไปทั่วสังคม ทั่วสังคมคือคนทุกชั้นคนยากมันมีอยู่ไปทั่วโลก

คนทุกชั้นคนยากจะนับถือลัทธิศาสนาใดเขาก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน การช่วยเหลือเจือจาน  
ของหลวงตาท่านข้ามประเทศนะ ไปพม่า ไปลาว ไปเขมร ไปหมดเลย นี่เวลาท่านทำของท่าน  
ถ้าผู้ที่เป็นธรรมๆ ท่านทำเพื่อผลประโยชน์ฯ แล้วไม่ต้องประกาศ

การประกาศเป็นทฤษฎีมานะอันหนึ่ง อยากรู้ อยากให้เขาบันทึกไว้ๆ

หลวงตานี้ไม่มีเลย สมัยที่ยังไม่ออกมาโครงการช่วยชาติฯ นะ ท่านจะบอกว่า ถ้าใครพูด  
โอ้อวดหรือพูดเกินจริง ตบปาก ตบปาก ตบปาก

เวลาเป็นความจริงๆ ความจริงพระเจ้าจะไปรู้ลึกลับกันเอง พระนี่นะ เขาต้องการให้คนที่  
ภาวนาเป็นคนชี้ทาง เวลาเราภาวนา ถ้าเรารู้คนไหนว่าภาวนาทำสมาธิเป็น คนไหนที่เป็นครูบา  
อาจารย์ที่ดี เราก็อยาก “บอกหน่อยๆ ทุกข์เกือบตาย”

ไอ้คนที่ยังไม่เคยทุกข์มันยังไม่รู้หรือกว่าวิธีการจะหยุดทุกข์ หยุดทุกข์นะ ไม่ใช่ดับทุกข์  
หยุดมันไว้ก่อน หยุดด้วยสัมมาสมาธิใจ ไม่หยุดมันไว้มันเห่อเหิมทะเยอทะยานทำให้เราทุกข์เรา  
ยาก แล้วคนเราคนมันทุกข์มันยากมันจะทำอะไร

เวลาคนหิวกระหาย อะไรก็ได้ขอให้มันได้เสวย ได้สวาปามไปเถอะ แต่ของคนที่เขารักษา  
สุขภาพนะ ไม่ ถ้ากินเข้าไปแล้วสุขภาพไม่ดี ไม่

จิตใจที่มันได้หยุดไว้ก่อน มันรู้จักไม่ รู้จักควร รู้จักไม่ควร คนเราจะเป็นคนดีได้นะ ต้อง  
รู้จักผิดชอบชั่วดี อะไรผิด อะไรชอบนะ ถ้ามันชอบทางโลก แต่มันผิดทางธรรมะ

ดูสิ มีศรัทธาความเชื่อ สิ่งที่ดีงามทั้งสิ้นเลย แต่ในทางธรรมๆ ไง ทางธรรมเขาให้สงบ  
เสถียร เขาให้ที่สงบสงัด เขาให้ที่หลีกเร้น ถ้าหลีกเร้นแล้ว ตอนนี้มีมนุษย์ขึ้นมา มนุษย์เกิดมา พระ

ก็มาจากคน พอมาจากคนขึ้นมามันก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย พอปัจจัยเครื่องอาศัย แต่ปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อมุนานะปฏิบัติให้มันเป็นความเป็นจริงในใจขึ้นมา แต่ถ้าจิตใจที่มันไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ก็ไปคลุกคลี คลุกคลีดีโม่งเง สัลเลข ๑๓ ไม่ใช่

สัลเลข ๑๓ ท่านให้วิเวก ให้เสียสละ ให้ค้นหาใจของตนให้เจอ ถ้าค้นหาใจของตนให้เจอนะ

ตอนนี้ นั่งอยู่บนศาลาทุกคนมีความสุขสงบหมดเลย เพราะพรรคพวกเยอะแยะเลย เวลากลับบ้านต่างคนต่างไปนะ บ้านใครอยู่ชนบทมันจะไปถนนที่คับแคบ ถนนที่เปลี่ยวเปลี่ยว เอ๊ย! เรามีอันตรายหรือเปล่า

เห็นไหม เวลาไปอยู่คนเดียวความคิดมันผุดเยอะแยะ ใจ่ความคิดในใจ ใจ่กิเลสในใจ นั้นนะ คิดว่ากูแน่ กูแน่นั้นนะ เวลาไปอยู่ท่ามกลางที่เปลี่ยว ที่อันตรายนะ นั้นใจ

แต่ครูบาอาจารย์ที่ท่านฉลาด หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นใจ เวลาท่านบอกว่าให้พระองค์นี้ไปอยู่ที่ถ้ำนั้น พระองค์นี้ไปอยู่ในดงเลือนนั้น เพราะท่านเห็นว่าพระนั้นมีกำลังพอ

พระนั้นมีกำลังพอ หมายความว่า พระนั้นมีสติปัญญาพอที่จะรักษาได้ แล้วถ้าเขาได้สิ่งนั้นเข้ามาช่วยทะล่อม ได้สิ่งนั้นมาเป็นครูเป็นอาจารย์ มันจะเป็นประโยชน์กับพระองค์นั้น

ท่านส่งให้พระองค์ไหนไปก็แล้วแต่ หลวงตาเวลาหลวงปู่มั่นท่านให้ไปอยู่ ท่านบอกว่าท่านกลัวจนชาสั่น

ท่านเป็นคนกลัวเสือองค์หนึ่งนะ ใครจะไม่กลัว เราเป็นคน ใครๆ ก็รู้จักเสือ แล้วเสือมา ๓ วา ๔ วา แล้วเรามีแต่บริวาร ๘ ใครจะไม่กลัว แต่ท่านมั่นใจว่า หลวงปู่มั่นท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นอาจารย์ของเรา ท่านให้เราไปที่ไหนก็แล้วแต่ ท่านต้องมีเหตุมีผลของท่าน ถ้าท่านมีเหตุมีผลของท่าน เราควรไปแบบนั้น กลัวจนชาสั่นก็เดินไป เดินไปโดยกลัวเสือๆ มันก็แก้กลัวขึ้น เวลาไปแล้วเวลามันกลัวๆ ใจ

เวลาอดทนงั้นนะ อยู่ที่ไหนจะเป็นอาจารย์สอนคน อยู่ที่ไหนบรรลุนิพพาน อยู่ที่ไหนรู้ธรรมหมดเลย ในสามแดนโลกธาตุขอให้ถามมา ฉันรู้หมดละ ฉันเก่งหมดละ แต่เวลาไปเจอเสือมันกลัว เวลาอยู่คนเดียวแล้วมันคิด

เวลามันทุกข็ใจมันนะ เวลาอย่างนั้นท่านใช้ธรรมะของท่าน แล้วไปอยู่ในท่ามกลางเดิน จกรม เวลามันเกิดความกลัวขึ้นมา ให้จิตมันสงบให้ได้ จิตมันสงบให้ได้ จิตมันดีขึ้นนี่ไง

หยุดมันไว้ก่อน หยุดมันไว้ก่อน หยุดมันไม่ได้ไง พอหยุดมันไม่ได้ ใช้ปัญญา เลือมันมี หนึ่ง เราก็มียี่หนึ่ง เลือมันมีกระดูก เราก็มียี่กระดูก เลือมันมีเนื้อ เราก็มียี่เนื้อ เลือมันมีอวัยวะต่างๆ เรามียี่หมด เลย เลือมันมีหาง เราไม่มีหาง แต่หางเลื้อ เลือมันเองมันยังไม่กลัวหางมันเลย แล้วเราเป็นคนไป กลัวมันทำไม เวลาจิตมันลงนะ มันอาจหาญมาก อาจหาญ บุคคลคนนั้น

มีพระเยอะมากจำทฤษฏีนี้แหละ แล้วไปเทศน์สอนหลอกประชาชน ว่าฉันนี่จิตสงบ แหม! อยากจะไปลูบหัวเสือ อยากจะไปดูแลเสือ

เอ็งทำจริงให้เป็นความจริงแล้วปิดทองหลังพระ ทำแล้วไม่ให้ใครรู้ สิ่งทีหลงตาท่านมา พุด ท่านมาพุดเมื่อมันปลายชีวิตของท่าน พุดไว้ให้เป็นคติเป็นแบบอย่างของอนุชนรุ่นหลัง ที่ได้ สมบูรณ์สมบูรณ์จะเอาชนะใจของตน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้เข้าไปถึงหัวใจของสัตว์โลก สัตว์โลกที่ เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราเกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ให้ชีวิตนี้มา แต่เราก็มียี่ ทุกขมียี่ยากในใจของเรา พ่อแม่ก็มียี่ทุกขมียี่ยากในใจของพ่อแม่

ลูกมาบวช ลูกมาบวช พ่อแม่ได้ ๑๖ กัป เพราะลูกมาบวชในพระพุทธศาสนาเท่ากับสืบทอดศาสนาฯ พระเจ้าอโศกอยากจะเป็นญาติกับศาสนาเอกะลูกไปบวช ลูกไปบวชแล้วลูกก็เป็น พระอรหันต์ขึ้นมาอีกเสียด้วย พอเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเผยแผ่มาที่ลังกาไป นี่ไง ๘ สาย ๘ สาย ของพระเจ้าอโศกไป นี่มันเป็นประโยชน์ ประโยชน์กับโลก เห็นไหม ถ้าเป็นประโยชน์กับโลก

เรารักษาคำพูดของเรา ธรรมะชี้เข้าไปในหัวใจสัตว์โลก ชี้เข้าไปในหัวใจของเรา แล้ววันนี้ เราทำบุญกุศลกันนะ มันเป็นวันนักขัตฤกษ์ เต็มศาลาเลย วันธรรมดามีเรากับเสาเท่านั้นแหละ ไม่มีหรอก

ก็ไม่เห็นมันตื่นเต้นอะไร ภาษาเรา เราพุดประจำ วันทำการเป็นวันถูกห่วยของเรา มันไม่มีใครมายุ่ง วันเสาร์วันอาทิตย์วันถูกออกศึก วันวายทุกวันเลย แต่ก็หน้าหน้า

นี่ไง ทุกคนแสวงหา เวลาหลงตาท่านอยู่กับหมู่คณะนะ ท่านบอก เรารู้ว่าทุกคนเอาหัวใจมาฝากไว้ที่เรา ท่านเจ็บไข้ได้ป่วย ท่านมีสิ่งใดท่านไม่บอกใครทั้งสิ้น เจ็บบ ท่านกลัวไปกระทบกระเทือนหัวใจของคนอื่น

แต่เวลาท่านทำโครงการช่วยชาติฯ นะ ท่านอยากจะให้ชาติมันมั่นคง อยากให้ศาสนา มันอยู่ได้ไง ท่านบอกเลย ท่านทำความบอบช้ำให้กับหัวใจของลูกศิษย์

ทำความบอบช้ำเพราะเราต้องดิ้นรนแสวงหาเพื่อไปถวายท่าน ให้ท่านไปค้าจุนโลก ค้าจุนศาสนา ท่านบอกว่าท่านทำให้ลูกศิษย์ท่านบอบช้ำ

คนที่เป็พระอรหันต์ท่านรู้แน่ ทำดีก็รู้ว่าดี ทำชั่วก็รู้ว่าชั่ว ทำประโยชน์ก็รู้ว่าประโยชน์ แต่ประโยชน์นี้มันต้องอาศัยปัจจัย พออาศัยปัจจัย คนที่ขวนขวาย เราพยายามของเรา นี่ทำให้บอบช้ำ แต่การบอบช้ำ บอบช้ำด้วยวัตถุ แต่เราจะได้คุณธรรม ได้บุญกุศล เราได้ถวายปัจจัยเพื่อหลงตาได้ค้าจุนชาติ

สายบุญสายกรรม สายบุญสายกรรมที่จะคุ้มครองหัวใจของเราให้หัวใจของเราเป็นอิสระ อย่าเชื่อใครง่าย ๆ กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ให้เชื่อผลการประพฤติปฏิบัติ ให้เชื่อเข้ามาพบหน้ากันนี้ แล้วคนโง่ คนฉลาด เวลาเขาคุยกัน คนโง่พูดอะไรไม่เป็นหรอก

ศีลจะรู้ได้ต่อเมื่ออยู่ด้วยกัน ธรรมะจะรู้ได้ตอนอ้าปาก

แล้วมันอ้าปากมา ไม่มีใครกล้าอ้าปาก มันกลัวปอดดับมันจะออกมาข้างนอกหมดไหม มันโห้เขาหมดเลย ใจที่โง่ๆ อยู่เนี่ย มันทำหลักฐานไว้ เขาชี้หมดเลย

หลับตาลืมตาไม่มีหรอก หลับตาลืมตามันเป็นสามัญสำนึกของมนุษย์ สัมมาสมาธิหรือมิจาสมาธิเท่านั้น สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ ใจจระณะ ๑๕ นั้นนะมันมีสมาธินะ แต่ยังไม่ได้พูดถึงขั้นของปัญญาเลย

ขั้นของปัญญานะ สติ มหาสติ ปัญญา มหาปัญญา ปัญญาญาณ ยังไม่ได้พูดถึงเลย แค่พูดสมาธิหลับตาลืมตา มันมีอยู่จริงหรือ สมาธิหลับตาลืมตา

สมาธิจับ หลวงตาสอนให้ปัญญาตัด

ปัญญาคือการภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา ไม่ใช่ปัญญาเกิดจากสมุด  
ดินสอ ปัญญาเกิดจากการท่องจำคือสัญญา ปัญญาเกิดจากเฝ้ามองว่าสัญญา โลกียะมันเป็น  
สติปัญญาโลกๆ ทั้งนั้นนะ ไม่มีหรอก ยังไม่เป็นหรอก กว่าจะเป็นได้นะ โลกุตตรปัญญา  
โลกุตตรปัญญามันเป็นอย่างไร

โอ้! ถ้ารู้จักโลกุตตรปัญญา จะไม่บอกว่าสมาธิหลับตา สมาธิลืมตา เพราะโลกุตตร  
ปัญญามันเกิดจากบาทฐานของศีล สมาธิ ปัญญา มันต้องมีศีล สมาธิ ปัญญา ไม่มีสมาธิมันจะ  
เกิดปัญญาอะไร โลกุตตระๆ โลกุตตระตรงไหนวะ มันเป็นจริงไปไม่ได้หรอก

นี่ไง เวลาคนที่พูดไม่เป็นๆ เวลาอ้าปากมามันเป็นหลักฐานเอกสารให้คนที่เขาารู้จริงเห็น  
หมดนะ อันนี้มันไม่จริง

ถ้าจริง สติ มหาสติ สติอัตรโนมติ มันเป็นอย่างไง สมาธิ ปัญญา มหาปัญญา ปัญญา  
ญาณมันเป็นอย่างไร พูดไม่รู้จัก มีแต่จุดในสมุทน์นั้นนะ เด็กมันก็ทำได้ มันไม่เป็นความจริง

นี่พูดถึงว่าพูดถึงบุญกุศล วันนี้วันออกพรรษา เวลาเข้าพรรษามาชื่นใจ วันเข้าพรรษา  
แล้ววันรุ่งเพื่อจะมีการกระทำ เวลาออกพรรษาแล้วเราก็ต้องแตกแยกกันไปเพื่อหาความสงบ  
เพื่อหาความเป็นจริงในหัวใจของเรา

นี่พูดถึงว่าการทำสมาธิสมาธิ เอวัง